

Szipola Dániel

Átiratok

Arany János: Családi kör

Este van, este van: ki-ki nyugalomba! Egy prefektus üvölt az esti ima közben eleresztett szelentes miatt. Így kik már elszenderedtek volna, a Széchenyi életéről szóló könyv felolvasását hallgatva, a vörösödő fejű előjáró hangjára ők is felriadtak. Éber volt már az egész emelet, mire befejezte, sőt a szomszéd épületben lévő lánykollégiumban is felgyúltak a fények.

– Csordás, Székely, Tóth és Szabó – sorolja a neveket az előjáró.

Köztük nem csak a bűnös, hanem akik nevettek a tréfán, pár perc múlva mindannyian büntetőköröket rótták. Magas volt a hó, az idő meg kevés, hogy a pizsama meg a köpeny fölé, más ruhát is húzzanak. Na és holnap még biológiadolgozat. Arról nem is beszélve, hogy a kopasz alkesz tartja, ki most velük a köröket futtatja. Szabó nem bírja. Kedvenc írója szavait idecitálva így nyög fel szegényke:

– Rövid az én lábam. Tudniillik a Szabók csak rövidtávon veszélyesek – s arccal előre a hóba bukik. Széles vigyor a vörös fejen. A prefektus ezen igen jót nevet. Szabó feláll zihálva, és futja tovább az útját. Azon morfondírozik, hogy eközben ki vigyáz a kollégium széleskörű népére, ha az egyetlen éber felügyelő őket hajtja körbe. Csordás, Székely és Tóth, sportban jobbak, ők nem esnek el, csak futnak tovább.

– Jaj, legyen már vége – nyög Csordás és átugrik egy hóbuckát.

– Ne beszélj, attól csak még jobban fáradsz - visszhangzott Székely szájából testnevelő tanára szentenciája.

Tóth fut elől. Ő a legkönnyebb és a leggyorsabb mindannyiuk közül. Még arra is van érkezése, hogy a közben ismét elnyakalt Szabót felsegítse.

– Megdöglök – nyögött Szabó

– Még nem – sziszegte Tóth.

Eközben a kollégiumban, hű csatlósok, bátor pribékek, uraik szörnyű sorsán felbuzdulva, úgy döntenek, átveszik az uralmat odabenn. Kicsenik a prefektusi szobából az elkobzott cigiket, na meg a piát, és késeket, és egyéb más illegális szert, mit a „szent” atyák eltussolás érdekében rejtettek el. A hangokra azonban, mint szörnyeteg, ájult álmából ébred a lenn futó srácok osztályfőnöke. Pap a szentem, de talán a misebor megártott, egy-két fiút egy atyai pofonnal ellátott.

Hamar nagy lett a csend, gyanúsán nagy, még a lenn futóknak is feltűnt, és ezért megtorpantak. A prefektus is érzi a veszét. Bosszúja túl nagy és túl rettentő rémet keltett fel, a kápolna sötétjéből. Hiába hajtja be a bűnösöket, a lépések hangja már túl közel.

Négy hó áztatta srác, mint a verebek, egy sorban állnak az ajtóban. Mögöttük a prefektus mélyet sóhajt félelmében, s előttük a bormámoros képű osztályfőnök zihálva tornyosul. Hangja, mint a bikáé, úgy fújtat, acélos teste megfeszül. Karja, mint a kohóban edzett penge, nyúl át a fiúk felett és elkapja az előjárót. Elég felbőszítő látvány lehetett egy osztályfőnök számára négy kiváló diákját – kik versenyeket nyertek nem egy ízben az iskolának – hóval, sárral borítva, dideregve látni a porta ajtajában.

– Menjetek fel – sziszegte, majd sárga szemét a prefektusra szegezte, aki utolsó szó jogán még nyelt egyet.

Nagy volt a csend a kollégiumban. Az gazda jószágát maga terelte be, s öklével jutalmazta felelőtlen béresét, hogy legjobb versenylóvait, hóba merte kései edzésre fogni.

J. R. R. Tolkien: A király visszatér

Samu nagy kínnal feltápáskodott. Sajgott az orra, s forgott vele a világ, de ez megesik az emberrel, ha a kapuban áll, és az iskola legjobb focistája pont képen trafálja. Igaz, sose kedvelték egymást egy bizonyos ki nem mondott ellentét miatt. Krisztián, a tettes, aggódva fölé hajolt.

– Jól vagy, Samu?

Ám a fiú nem tudott mást mondani, csak pár érthetetlen szót, s feje szinte rögtön hátrabicaklott, s a nyála kicseppent. Krisztián kapta el. A többiek tehetetlenül álltak, csak egy valaki sürgött – forgott a társaságban. Dávid volt az, ki folyton azzal dicsekszik, hogy a nagybátyja mekkora hős és orvos. S ezért ez a kis köpcös is úgy tesz, mintha már ő is letette volna a hippokratészi esküt. Mondjuk, az igazat megvallva, a szerepét igen jól játszotta. Vízet és vödört kért és hozzá egy törölközőt. Négy markos legényt utasított, hogy vigyék fel sérültjüket, és elküldte Krisztiánt is a prefektusért, na meg az ápolónőért, de csak hogy a nyurga fiú ne legyen láb alatt. A köpcösnek nem kellett sok idő a felkészülésre. Tényleg úgy, mintha csak valami doktor lenne, neki is látott a szobában a kezelésnek. Az eddig hordárként funkcionáló fiúknak kiadta a parancsot.

– Te vizet raksz a hűtőbe borogatásnak! Te hozd már azt a törölközőt! Te meg ne bámulj olyan bambán ki az ablakon, hanem rakd már vissza a helyére szegény Samut.

Samu kábultan vigyorgott, mikor megkapta a hús vizes palackot. Tagadhatatlanul javult az állapota, mikor az üveg, homlokáról inkább lágyabb részek tájékára közelítette, s kéjesen felkacagott.

– Ez olyan hűvös velem, mint az exem – motyogta széles vigyorával, szemei szinte résnyire szűkülve össze. A többiek jót nevettek, csak Dávid osztotta tovább a feladatokat.

Végre előkerült a vödör és a törölköző is. Még pont időben, mert mint utóbb kiderült az agyrázkódásos Samunak a gyomra se volt éppen stabil, és egy kisebb adag hányadékot terített ki a padlóra. Majd miután Dávid elkapta, hogy ne pottyanjon a tehetetlenül, s még mindig kényszeresen vigyorgó fej a gyomortartalomba, hálából őt is lehányta.

Dávid, hiába volt egy köpcös nagyhangú surmó, a szíve a helyén volt, és barátjára még ezért se orrolt meg. Mint egy profi sebész a műtét után, olyan boldogan mosakodott ki, majd büszkeségtől eltelve törölgette a kezét. Ekkor robogott be az aktuális prefektus és a védőnő – Dávid szava járása szerint kontárok. Ami az utóbbira még igaz is volt, mert minden bajt széntablettával, vagy menstruáció elleni fájdalomcsillapítóval próbált orvosolni nemtől, kortól és betegségtől függetlenül.

Nem mintha számított volna a jelenlétük. Addigra Samu békésen szendergett. Begubózódva takarójába, mintha csak egy pillangó bábja lenne. Értesítették a mentőket és mást már nem tudtak tenni.

Krisztián ragaszkodott hozzá, hogy a kábult Samuval tartson a mentőautóban. Közben végig mellette térdelt és a rózsafűzért mormolta.

A teljes látás érdekében azonban hozzá kell tennem azt, hogy a lenn focizó fiúk miért nem értesítették egyből a mentőket, és miért az a kotnyeles Dávid irányította ezt az egész műveletet. Először is azért nem szóltak, mert a telefonjukat elkobozták már, és egy katolikus középiskolai kollégium területén nem sok esély van megszólítani egy járőrelőt. A másik szempont meg az, hogy Dávid egójának is jót tett. Azóta Samu is biztos rendbe jött.

Huxley: Szép, új világ

Zömök, sűrke épület, mindössze harmincnégy emeletes. Majd még egy, és még egy. Innen tudja az ember, hogy a Nyugati pályaudvar felől elhagyta Pestet, és Újpest környékén jár. Megint túl meleg van. December van, és az ember pólóban ücsöröghet a túlszűfolt vagonban. S még ha a lovagi erény élne és megpróbálná átadni a helyét, se lenne érdemes. Még felállni se lehet ugyanis. A kalauz sűrke tekintettel végigméri a tömeget, majd sztoikus nyugalommal az ajtónak dől, közvetlenül a „Ne támaszkodj az ajtónak” felirat mellé.

Körben a tömeg zszizseg. Papíron sziszegnek a tollak, valaki a telefonjába vagy a diktafonjába mondja fel ötletei. Sőt akad olyan is, aki csak csacsog, de egy készülék azt is rögzíti, nehogy egy szó is elveszen egy lehetséges történetből.

Ebben a zajban kellett hazautaznia Hevesvári Bencének, aki éppen szemüvegét homlokára tolva sajjó szemeit dörzsölgette. Kemény napja volt a munkahelyén. Ugyanis ő nem kisebb személyiség, mint egy olvasó. Igen, ez az elsőre furcsának tűnő foglalkozás nem olyan rég keletkezett. Talán Bence születése előtti kulturális puccs készítette elő, ami kijelentette, hogy mindenkiben van tehetség, és ezt felszínre is kell hoznia. Így fordult ki a világ a megszokott tengelyéből, és változtak meg az arányok az írók javára az olvasók ellenében. De legalább előkészítette Bence munkalehetőségét, ami nem kevés fizetéssel járt, mondjuk nem eléggel, hogy saját kocsival járjon. Legalább szórakoztató volt. Olvasott is egy-két igen ígéretes írást is, de be kell látni voltak pocsékok is. Valakinek jobban áll ugyanis a bírói talár vagy a malteros lapát.

Amint így utazott, egyre nehezebben bírta elviselni a nyüzsgő tömeget. Akárhogy próbált szabadulni munkahelyéről, csak írók, költők, alkotók tudták körülvenni. Már alig várta, hogy hazaérjen otthona nyugalmaiba, és egy kis tévézéssel vagy zenehallgatással ürtse ki a fejét. Minekutána ez előbbi nem segített, látva, hogy ott is irodalmi estet tartanak, felrakott a bakelitlejátszóra egy régi lemezt. Végre valami túlharsogta fejében zajló történeteket, és el tudott aludni.

Másnap monoton kattogott a lejátszó. A lemez a végére ért. Bence pedig felkelt, és elindult a munkába. Ugyanaz a szörnyű sziszegés a papíron, a laptopok kattogása, a sok írói sustorgás a telefonba vagy a diktafonba. Bedugta a fülét, hogy ne hallja. De hazafelére már lemerült a mobilja.

Nem kell mondanom, mit hallott Bence egész vonatúton. Persze, hogy az írók csacsogását. A metrón, a villamoson, az aluljárón, a felüljárón, a boltban, még az eladó is írt egy könyvet, persze, ezt Bence már kívülről fújja. Az eladás mestersége, írta ez meg ez. Lassan már az se számít, ki másol le kit, mintha csak Bencét akarná foglalkoztatni mindenki.

Ez így ment nap-nap után, mígnem a cégnél beteget jelentettek, és mások olvasmányát is Bencének kellett elolvasnia. Este kötött is egy csomót, hogy végez magával, de előbb egy búcsúlevelet kezdett legépelni. Gyomorgörccsel a hasában kezdett neki.

„Eldobom az életem, nem vár rám semmi. Utam itt véget ért. Megyek, tovább ereszettek...”

De akárhogy akarta, nem ért a végére, nem tudta abbahagyni, végül már nem is akarta. Annyit olvasott már, hogy a szavak csak ömlöttek ki az ujjai alól, és újabb és újabb oldalakat halmozott fel. Végül eldöntötte, hogy ő is író lesz.